

15. szám.
Aug. 10-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár : Évharmonadra, azaz máj.—aug. hóra **2 ft. 10 kr.** vagy máj.—dec. 8 hó
4 ft. **20 kr.** vagy jul.—dec. **3 ft. 15 kr.** új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és
könyvtárusnál — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

IX. kötet.

ELLENKEZŐLEG!

(Folytatása egy nagyon kegyes beszédnek a zágrábi országgyűlésből.)

Azt mondják, hogy nem jó lesz minékünk

A sógorért elhagyni a testvért;

Bécsbe menni, Pestet elkerülni; —

Én azt mondom, hogy *ellenkezőleg* :

A testvértől úgy kapunk valamit,

Hogy ha *ütjük*; — a sógorul, hogy ha

Csókolgatjuk; — „duplex libelli dos.“

Azt mondják, hogy már megjártuk egyszer :

Sógorért a testvért mink *ütöttük*,

Sógor aztán *mind kettőnkre* ránk ült.

Én azt mondom, hogy *ellenkezőleg* :

A mi *egyszer* megtörtént, — világos,

Hogy *másodszor* nem történhetik meg :

A jutalmat *most* mérik ki nekünk.

Azt mondják, hogy sok jó bátor férfi

Elhullott a gyászos testvérharcban,

Ezerével — és a legjavából.

Én azt mondom, hogy *ellenkezőleg* :

Korán mentek a paradicsomba,

Örök *adórelaxátát* nyertek,

Nem nagyon jó volt-e halni nekik?

Azt mondják, hogy sok siralmas *özvegy*,

És sok *árva* könnyével fizette,

Hogy harag lett horvát és magyar közt.

Én azt mondom, hogy *ellenkezőleg* :

Özvegyek mind újra férjhez mentek,

Árvák így jutottak örökséghez :

Ha fölveszszük, még tán jól is jártak.

Azt mondják, hogy nem kell *német* Rájxrá.

Nem értjük mi azt a szép beszédet,

I-ten tudja, még mit olvasnak ránk?

Én azt mondom, hogy *ellenkezőleg* :

Azon urak nagy többsége „szláv“ ott.

Az igaz, hogy németül *beszélnek*,

De *hallgatni* szabad nekik szlávul.

Azt mondják, hogy oda nem jó mennünk.

Most is nagyon szegények vagyunk már

Koldusbottal térünk vissza onnan.

Én azt mondom, hogy *ellenkezőleg* :

Ott leszünk csak *igazi urakká*.

Mert valódi úr, ki annyi pénzzel

Tartozik, hogy *soha meg sem adja*.

K—s M—n.

ÁLMOK A RÁJXRÁTÓL.

IV. Álom. Miképen huzzuk halasztottuk vala a miniszter kedve és akarata ellenére a debattirozást az új kölcsön felett.

Plener miniszter úrnak nagyon körmére égvén a tapló, elrendeltetett, hogy meg kell szavazni *hevenyén* azt az új nemzeti kölcsönkét ötszáz millióval, mert jönnek a filiszteusok nagy haddal, üres a cassa; nyolcz nap mulva magát a Rájxrátot is csak fapénzzel fogják fizetni. Tehát sietni kell vele nagyon.

A debatte napján azonban mind a 85 magyar követ beiratta magát beszélőnek.

— Ahán! mondának a miniszterek, ezek urak, „ein langes und breites“ akarnak csinálni a discussióbul, hogy mentül később lehessen a pénzhez jutni. Hanem hiszen majd „kurzen Prozess“ csinálunk nekik! Látni fogják, hogy a németnek is van esze. Herr President, a mint a magyar szónok a legkisebb Ausfallt engedi magának a miniszterium ellen, azonnal el kell tőle vonni a szót, le kell ültetni.

Mi azonban, jól tudva a kegyes szándékot, úgy fordítottunk a dolgon, hogy abbanhagytunk minden gorombáskodást, s elkezdtük a magas kormányt — dicsérni.

Eleinte kellemesen valának meglepetve; ime a magyar urak jobb véleményre tértek; ez már a mi emberünk, hanem azután a mint vették észre, hogy egy-egy tisztelt szónok két három óra hosszat elhálálkodik, az osztrák kormány által terjesztett áldásdús intézkedések felett; kezdték mondogatni, hogy ez már „zu viel des Guten.“ Pedig még hátra volt a „B“ betű, abban magában van olyan öt szófogható férfiú, a ki fogadásbul egy maga kihúzza az ülést beszédrel, ha mingyárt éjfélíg tart is.“

Leültetni pedig nem lehetett őket, olyan loyális dolgokrul beszéltek, egyik a német civilizatiót magasztalta, másik Velence megtartásáról értekezett, harmadik az osztrák financiaiák remek szervezetét fejtegeté, negyedik a népek háláját tolmácsolá, ötödik költői ömlengésekbe esett azon théma fölött, mily boldogság a Rájxrátban ülni, mind valamennyi pedig különös gondot fordított arra, hogy beszédében punctumot ne tegyen addig, a mig esteledni nem kezd.

Hetek multak! A magyar Rájxrátok még mindig találtak magasztalni valót a miniszteriumon.

A miniszter urak már könyörögni kezdtek,

hogy ne magasztalják őket *olyan hosszasan*, hiszen jól van, igaz, mind igaz; megérdemlett a magasztalás, de nem jutunk a végére: pénz kelene már!

De azért csak tovább dicsérték őket, egyik hétrül a másikra.

A miniszterek elkezdték ígéretekhez folyamodni; mondták, hogy el vannak ragadtatva ily eclatáns bizonyítékai által a loyaltásnak; de üsse már a mennykő a további contestatiókat; inkább elhiszik mondatlanul; adnak Leopold rendet minden szónoknak, a ki lemond a további beszédrol.

Nem! Dehogy mondtak le; még inkább folytatták a rettentő panegyrist a bécsi sajtó bölcsességéről; a bécsiek testvéri szeretetéről, a gyönyörű organisatióról; a birodalom egységéről, a német nyelv világ culturai missiójárul, az általános boldogságrul az országban, a nép enthusiasmusáról a februári pátens fölött; és arról a véghetetlen szeretetről, a miről a magyar nemzet Bécs iránt viseltetik; — és e mellett hosszú hetek multak; és miniszter Plener tombolt már, mint a kaliczkába zárt tigris, a ki szeretné megenni az egész publicumot.

A második hónap vége felé már fenyegető anonym leveleket kaptak a szónokok, hogy ha meg nem szünnék arról beszélni, hogy milyen jó ez a februári pátens. hát meg fogják őket mérgezni zacherl-porral.

Ez sem fogott: rendületlenül szónokoltak tovább, magasztalva Európa előtt a jóknak bőségét, mikben Ausztia nyakig úszik; Plener miniszter pedig egyik napról a másikra utasította ez alatt a sok árjegyzéket, hogy majd lesz pénz.

A harmadik hónap is eljött; még mindig a kormány dicsérete járta. Már akkor Rauscher hibornok általános hét napi böjtöt rendelt az örökös tartományokban, és bucsújárásokat rendezett, s elimádkoztatta a sáskák és cserebogarak ellen, a török pusztítás ellen, a fekete halál ellen, a keményített szoknyaviselés ellen, s más egyéb specificus alkalmakra szerzett imádságokat, hogy fordítsák el az emberfölötti hatalmak ez új csapást az osztrák birodalom felől.

Végre a 86-ik napon bevégeztük a magasztalást; ez alatt koplalt hadsereg, hivatalnok-sereg, csizma és türelem elszakadt; égtek az euró-

pai kérdések; rézpenz eltűnt a piacról; s az újságok mind megbuktak, mert borzadt a publicum, tudva hogy egyremásra hosszú rájxrát-dictiókat kap bennük, mik az általános boldogságot illusztrálják.

Mikor ennek vége lett, minden harangot meghúztak a toronyban, s Schmerling miniszter ur minden templomban nagy misét tartatott annak az öröme, hogy nem beszélnek már a magyarok, a kiket az ördög hozott ide a Rájxrátba. Csakhogy vége már! Te Deum laudamus!

A nagy harangszóra, csengetésre aztán felbredtem.

V. Álom. *Melyben megfejtetik, miképen minden botnak két vége van; azért nem jó olyan helyre, a hol észszel kell dolgozni, hoto tot vinni.*

A bölc kormányférfiak jól sejtették, hogy ezek a magyar Rájxrátok, daczára az ő elragadtatásainak, majd az általános szavazáskor a kölcsön felett „nix“-re fognak szavazni; ennél fogva nagyon jó lesz a majoritást minden esetre biztosítani a miniszterium számára.

A nyájas magyarok, a szomorú lengyelek, a haragos csehek, a jámbor románok, a duzzogó olaszok, a szelid horvátok, a hű szerbek együtt véve felét képezik a Rájxrátnak, még pedig olyan felét, a melynek az a hereticus hite van, hogy fizetni nem jó. Ezekkel szemközt csaknem egyenlő nagyságu tábor azon Mühlfeldeké és Kuranáké, kiknek zsebük tele levén stát íspapirosokkal, azon egyedül boldogító hitben élnek, hogy de biz azokat pénzzé kell változtatni. A mérleget már most jobbra balra dönteni, itt van a ruthén parasztság, a melynek tökéletesen mindegy, akárki fizesse a státusadósságot, miután neki otthon semmije sincs.

Ezeket biztosítja magának a magas miniszterium, rettenetes nagy liberalismust tanusítván azon democrat intézkedésével, hogy Issecseszkul

urnak, ki soha betűt nem látott, épen annyit érjen a szavazata, egy olyan nyelven folytatott kérdésben, a mit ő nem ért, mint akár Deák Ferenczé.

Ezeket pedig nagyon olcsón meg lehet szerezni, nem kell nekik se hivatal, se sok pénz, se titulus, se érdemrend, elég nekik az a tiz forint diurnum, meg a püspök ur tekintélye.

Hanem egyre nem gondoltak.

A magyar Rájxrátok hajdukat is hoztak magukkal, onnan Bereg vármegyéből, Marmarosból, a kik értik a ruthén nyelvet. Azok már hónapok óta ugyanazokba a kocsmákba járnak vacsorálni, a hova az érdemes Rájxrát urak szoktak.

Ha urféle kapacitálná őket, nem hinnének neki, de a hajdú szava oráculum. Ezekről megtudják, hogy arról lesz szó a Rájxrátban, hogy ki mit megtakarított a fizetéséből, azt a Rájxrát végével fizesse vissza. A németek könnyen szavazhatnak igenre, meg a püspök, mert ők mindennap elköltötték a magukét, de bezzeg a kinek még van a tüszőben!

A szavazás előtti napon fain borok érkeznek Magyarországból.

Magyar urak huszárjai egész éjszakára urlaubot kapnak.

Szavazás reggelén ruthén Rájxráth urak elhatározott arcokkal, de nem határozott lépetekkel jelennek meg az alsó házban.

Szavazáskor a miniszterium réműlve tapasztalja, hogy szűrös hívei elpártoltak és „nyedam“-ra szavaznak. Réműlet, panique, futkosás, kapacitatio, minden hiába! A püspök szava szent, a miniszter hatalmas, de a barátság elébb való. A kölcsön megbukik.

Miniszter Plener elájul; midőn felocsudik, e szókat találja kalapjába írva:

„Minden botnak két vége van!“

Borkoresolya.

1850-ben, midőn a zsandárok felszerelésére elősően kéregettek országszerte; azután kihirdették, hogy a kinek kedve tartja 150 ft cautio mellett beléphet az új szerzetbe; de bizony sem cautioval, sem anélkül csak nem igen törte magát a közönség, hogy nevét beírassa, és császár levelébe bevallja. Főlszólították végre a pandurokat, hogy álljanak be zsandárnak. Sorba állottak N. megyeház udvarán a pandurok, meghallgatni a

csalogató szép sípszót, de csak egyik sem akart vállalkozni. A reményében csalatkozott főnök megszólítja az egyiket:

— De hát add okát, miért nem akarsz zsandár lenni? ládd így meg így — feldicséri neki a szép ruhát meg egyéb dicsőséget, mi reá várakozik, ha — —

De a pandúr is kifakadt:

— Uram! A feleségem sem eresztene magához abban a ruhában.

Vilibald és Kunnt's.

- Ama 12 év óta elhagyatott barlangon kell keresztül mennünk; ha vitéz vagy, mutasd meg s menj előre!
 — Elöl nem merek menni.
 — Hát jőjj utánam!
 — Hátral se merek menni.
 — Hát hol?
 — Közepett.

Hogyan csikarta ki egy némely diák néhanapján tanárától a jó iskolai bizonyítványt.

Elmegy N. az öreg H.-hoz, hogy secundáját legálább primára igazítsa ki.

— Amice nem lehet, hiszen soha egy szót sem tudott.

Könyörög kunyorál a fiu, mind hasztalan, az öreg mint szikla mozdulatlan.

— Ha nem segít professor ur . . fogja magát physicus rettentő átkozódások közt, nyakára veti a hurkot önmagának, és az ajtószögére akarja akasztani.

— Az Istenért! amice! ne tegye, inkább —

— Igazítja, nem! most mingyárt húzom.

— Na Istenem, a lelkemre ne veszejtse el magát.

Mikor már a javított calculus kezében volt a fiunak, kérdi az öreg :

— Hát amice! valósággal fölakasztotta volna magát?

— Csak nem ettem bolond gombát.

Egy másik secundabeli emancipandus megszólitja magát pajtása által a tanár ablaka alatt, mikor tudta hogy a tanár meghallja.

— Hova mégysz?

— Ide megyek V. Q.-hoz, viszek neki egy pár aranyat.

Ezzel bekocogtat, előadja kérelmét, mire az ajándékvágyó öreg :

— Dejszen maga domine meglehetősen tanult, kap is jó calculust!

S mikor a nyert jó calculussal a fiu már kimenőben volna, kérdi az öreg :

— Domine! nem felejtett valamit?

Mire a deák egész biztossággal :

— Nem!

Miket olvas az ember ki az ujságból haa németben nem jártas.

Varsó, jul. 7. Suchozanet beszéde. Örömmel nyitom meg ezen gyülekezetnek ülését, mely egy új korszakát igéri a — Wohlfart-nak — mi az ördög lehet az? azt mondja „volf-árt!”

Hát az annyit tesz mint farkas fajta; a medvéket már jól ismerik, már most egy új farkas fajtának acclimatizációjával kecsegteti magát.

Történelmi visszaemlékezés.

Marcus Antonius triumvir Kisázsia népeire kétszeres adót vetvén, a nép véneinek azon észrevételére : Uram! ha azt akarod, hogy kétszeres adót fizessünk, tedd, hogy egy éven át kétszer aratbassunk, — a szándokba vett adóduplázás elmaradt. De mi többre vittük mint a hajdankor, mert az államkölesönbe öt évig — ez még lesem telt, — hadi adó czim alatt tripla adót fizettünk. — De hisz a legerősebb kötél is, ha megfeszítették, elszakad.

A kutya is megugatja.

G . . . n a mult évtized elején megparancsoltatván a lelkésznek, hogy a templom tornyára tüzesse föl a kétszinű zászlót. E szokatlan látmány a harangozó kutyáját annyira ingerlé, hogy három napig folyton csaholva keringett a templom körül, s végre is csak fő-lesütve, hunyázkodott modorban futott el mellette; e jelenet a ház eresze alatt zselyeszékében üldögélő tisztos ősz lelkézt édes kacajra fakasztá, s inté harangozóját, hogy ebét zárná el.

— Jaj tiszteletes uram! — felele az — ha már a kutya is megugatja, lehetlen, hogy áldást áraszson községünkre.

Bölcs okoskodás.

Ur. Te, miért nem mégysz az előtte való kocsi kerék-vágásában, ugy is nehezen huznak a lovak.
Kocsis. Uram nagyon ki van ámkopva az agya, s ugy lityeg lotyog a tengelyen, hogy az ördög se bírna elmenni girbe gurba csapásán.

Historiai adoma.

1849-ben, midőn az osztrákok R . . . felsőmagyarországi városhoz közelgetének, Legynekné asszonyom is — ki máskor nem igen szokott saját árnyékától megijjedni — iszonyu zavarában olyakat tett, mi nagyobb szerencsétlenséget hozhatott volna árva fejére a képzelt veszélynél. — Ugyanis: kertjében csütre közelében, fiának testgyakorlatul szolgáló magas rúd volt beásva, melynek tetején nemzeti zászló díszelgett; a kert épen azon részén feküdt a városnak, merre a katonaság volt bevonulandó, s a lobogó már messze távolból is szembe ötlött.

Nosza! hirtelenében bab-karóra tűzött szalmacsutakot gyújt meg, s azzal égeti le a lobogót, a helyett hogy a rudat egy pár fejszeütéssel ledöntette volna.

Ugyanakkor férje ősi pisztolyait s ezüst étszereit a takaréktűzhely melletti kémény-nyílás fülkéjébe rejté, s midőn a már beszállásolt legénység javában étkezett a konyhaszobában, egyszer csak kezd a kéményben durrogatni valami, mire a katonaság ellenséget véelve közeledni, ki-, L-né asszonyom pedig a fülke felé rohan, látván, hogy a pisztolyok agya a nagy forró-

ságtól lobot vetvén, a töltve volt fegyverek sülték el: ritka lélekéberséggel a még sértetlen ezüst tokját kikapja, s a moslékos dézsába mélyeszti oly sebesen, hogy mire a kosztosok visszatértek, minden rendén volt, s nem is sejték, hogy a lakomájukat zavaró puffogatás mily közvetlen közelükben történt.

Csak „er“ legyen a vége.

= Az 1850-iki nép s nemzetiségszámítás — nem számlálás — alkalmával, midőn sok német nevű magyar nagyon protestált, hogy németnek irták, az összezagyvaló cseh német officier, kérdezteti az előtte állót, hogy hívják?

— Ember Pál! volt a válasz.

— Wahrscheinlich német, mint Berger, Müller, — mert er-ben végződik.

Szerencsére az irnok tudott valamit magyarul, s így kikerülte a szegény magyar Ember, hogy rá nem fogták az ő német voltát.

Az új officinában.

Csak várjon szépen barátocskám, már a „morvát“ meg a „csehet“ megborotváltam, most önre kerül a sor; csak elébb beszappanyozom ezzel a jó bécsi szappanhábbal.

Két hetes.

A nagytiszteletű ur, új imakönyvre tett szert. Meg nem állhatta, hogy annak ájtatosságát idéző szavait, a templomban minél-előbb ne hangoztassa.

Kikeres egy alkalmi imát a könyvben, s helyét megjegyezve, e szavakkal küldi azt ujdonderült szolgálójától: „Menj az iskolába, s add át e könyvet ott a hetesnek, mondd, hogy kéretem, a kijelölt helyeni imát legyen szives délután a templomban a hivek előtt felolvasni.

A szolgáló nagy hűséggel rohan az iskolába, s átadja a könyvet az udvaron favágással foglalatoskodó hetesnek, a nagytiszteletű ur fennemlített szavai kíséretében.

Nagyot bámult a hetes; de mint olvasni tudó, komolyan veszi a dolgot, s elhagyva a favágást, haza siet előkészítendő magát délutánra.

Délután az istenházába korábban gyűlő hivek egy ismeretlent láttak a papi székbe nagy rátartással behelyezkedni. Ki merete volna a csinos fekete ruhába öltözött hetest annak ismerni fel?

Jött eztán a valódi *hetes pap* a káplán; az első bámulat után felismerte szomszédja kilétét, kinek eszejárásáról bizonyosan különös fogalmai keletkeztek agyában.

Sok suttogás után, — mi közben a káplán urnak kezei sokszor oly állást vevének, mint midőn valakinek kézzelütőleg akarjuk tudtára adni elégtelenségünket bizonyos ügy felett, — sikerült az iskola — küldetésében elbizakodott hetesét szándékáról lebeszélni, vagy is inkább lefenyegetni.

Istenisztelet végeztével, mindkét hetes ment a nagytiszteletű urhoz, hol kölcsönös felvilágosítások után, nyomára jövének a humoristicus esemény eredetének.

= Valaki e napokban egy complét példányát óhajtván birni a Rájxgesetzblattnak, jó pénzért kérte azt a helytartóságnál kiadatni, mire ilyen írásbeli választ kapott: „ist bereits alles als *makulatur* verkauft worden.“ (No hát ne mondja senki, hogy nálunk is nem felejtettek itt — kincseket.)

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Szerelem örülésig.

Kiváncj tőlem bármit e világon
Lehetlentől — leglehetőlenebbig.
Kivánd : hogy a „toronyórájárúl“
Hordjam le a betűt egytűlegyig.

Kivánjad, hogy dulakodó bikák
Közzé menjek „békebirájának“
Kivánd hogy a tóközépre üljek
Minden békák „absolut czárjának.“

Oh kivánd hogy Grönlandbul egy éjjel
Hozzak neked élő jégimedvét.
Kiváncj mindent, mit halandó nem tesz
Én megteszem angyali kedvedért!

... Nem kívánom Grönland, vagy toronyba
Riszkizozni drága életedet.
Egyetlenegy a mit én kívánok :
Örökre hűd, — hogyha ezt megteszed.

Ah! parancsolj én szivem szerelme!
S ha nem tenném : menykő üssön hátba.
... No, hallgass rám én szerelmem ifja.
Egyre kérlek, eredj a „Reixráthba.“

Én teremtem szerelmes szent atyám!!!
Világosíts föl, hogy jól hallám-e?
... De már oda ... kedves ifjasszonyka!
„Nye pozwolim“ nem megyek Madame!

Klotildhoz.

Hölgy, te szentek bibliája!
Mondd, mi bájbú köt te hozzád!?
... Ah! tudom már Heroína
Láttalak tusázva, vívva
Hogy a pesztrát ... felpofozád.

Gömbölyű karjaid láttam.
(Szinte éhes lettem bele.)
Csakúgy lestem, csakugy vártam,
Ugy tarthatnám volt a hátam
.. Hogy reá is puffents vele.

Ah! mi kéj és mi boldogság
Lenne, ha lennék körüled
— Törlészkedő kicsi macska.
Nyakamban csengős szíjjacska,
Ah! e vágyra szemem dülyed!..

És képzelem végre : hogyha
Főne a hús, — az a tajték
Mit leszednél bukkanállal . . .
Mi jól esnék, mi étvágygyal
Falnám. Ah! e vágy megöl még!

Hajhde! azt is elképzelem :
Hogyha lennél rosz kedélyben
Én meg jóban, s ugrándozván
A tejeslábast lerugnám;
S kárt tennék majd az e-lényben.

A fogó hogy fölwillanna . . .
És ez a júnoi menykő
Ugy teremtene majd — nyakon
Hogy kiesném az ablakon
S akkor tej, hús, tajték . . . adieu!!

O h a j.

Szegény Promethaeos, midőn
Sárbúl gyúrt hölgyére nézett
Szerelmes lőn ön művébe
S lelket kér. Nem! Szól a végzet.

És Promethaeos mit tevé?
Fölszállt a naphoz, és lopott.
Tüzet lopott; melylyel aztán,
Élővé tőn az agyagot.

Oh hölgy dicső Promethaea!
Hadd legyenek egy órjásfazék
Mit ha mosáskor fölemelsz
S oda teszel hol a tűz ég. . .

Hadd változzam emberré — át;
Ki a konyha közepéröl
Eléd zuhanjak, istennő!
Lúgostúl, és mindenestül. . .

— Egy frakkedvelő ur — perpetuus in frakkno —
detto frakkos inasával ebédre megy ismerőséhez, ki
viszont a frakkot nem kedvelte. Ebéd alatt a frakkos
ur rémülve látja, hogy inasa frakkjának nincs meg a
farka.

— Hova tetted frakkod farkait? kérdi a farkatlant
titkosan farkas ura.

— Hát kérem alássan, a házi inasok azt mondták,
hogy velük együtt nem engednek fölszolgálni az asz-
tálnál frakkban, hát a farkakat ide a hátamba gyömi-
szölték, ujjast rögtönözvén a frakkból.

Ama bizonyos csizmadia es felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok,

„Adjad uram Isten, — de mingyárt!”

— — (Hogyan van az, hogy az első felirat elfogadásához olyan hosszú noszogatás kellett, a másodikat pedig mingyárt az első felolvasásra elfogadták?) Ugy van az, mint mikor a tót asszonyság tett ilyen szemrehányást a cselédeknek, kik a felkelésre nagyon nehezen, a lefekvésre pedig nagyon könnyen rá hagyták magukat vetetni: „reggel tizszer mondom *kelfeltok!* még sem kelfeltok; este csak egyszer mondom: *fekletok, mingyárt fekletok!*“

— — A fináncz miniszter ur azt szokta mondani, hogy ha Magyarországon meg kell szüntetnie az erőszakos adóbehajtást, akkor ő mingyárt a szárazon ül. (Ah hogy ülne hát már egyszer a nedvesen!)

— — Bajuk van a német miniszter uraknak az új változásokkal. A mig Vay-jal volt dolguk, az ő körmük helye látszott meg benne, a vaj enged; de a *forgács*hoz a mint hozzá nyúlnak, mingyárt szálla megy a körmük alá.

— — Prágában is krawall volt, a zsidók ablakait ad majorem Dei gloriam, bevették, s hogy annál alkotmányosabb színe legyen a mozgalomnak, feketesárga buzogányokkal döngették el őket. „Ez is egy ok, hogy ne emáncipáltassanak!” fogja mondani a Pesti Hirnök.

— — Furcsa az, hogy a különböző lapok irányában szintén mily különböző eljárásra van kötelezve a közönség, neveik után ítélve; — a *Pesti Naplót* „olvasni“ kell; — a *Hirnököt* „hallgatni“ kell (kell?); — a *Nefeletset* „szagolni“ kell, a *Fekete levest* „kóstolni“ kell, az *Üstököst* „vizsgálni“ kell, a *Trombitát* pedig „fűjni“ kell. Olyan is van, a melyet „csókolni“ kell, de azt, propter bonum pacis nem nevezem meg.

— — Goyon tábornok híres kezd lenni a pofoncsapások *qualificatiójáról*. Multkor egy napiparancsban azt hirdeté ki a katonái közt, hogy a „fütyü“ nem

egyéb, mint egy „*messziről adott pofon!*“ most pedig Merode tábornoknak és czinóbernoknak „*morális pofonokat*“ osztogat. (Miért avatkozik így a bérmlásba?) Azért, mert a császárjáról azt mondta a *marodi* generális, hogy „*canaille.*“ (Hát hiszen bolond is: a császárt kanáli madárnak nevezni.)

Tallérossy Zebulon levele Mindenvaró Ádámhoz.

Tekintetes barátom uram!

No már most víge van! Kimondtuk, megmondtuk, elmondtuk mindent. De bár csak annyit tartottuk volna meg magunknak, a mennyi egy harmadik feliratra elegendő volna! de semmi! elmondtuk az unokáink unokái által elmondandó dolgokat is; azoknak már tisztán nem maradt semmi beszélni valójuk. Nem megyünk, nem adunk, nem irunk, nem fogadunk, nem csinálunk; én azóta az utcán sem köszönök senkinek, a kalapom sem veszem le. Hát más külön ember, mint a császár? — Hanem agyió szip kilátás magas hivatalokra! agyió Rájxrat bársony-padok! agyió titulus sine vitulo, et Vitulus cum titulo! agyió szép asszonyságok lornyettekkel a gallerián! Agyió Hirnök János! mit mond ehhez a Pesti Török? Tegnap még azt mondta, azt kell tenni, a mit Deák Ferencz mond. Azt tettünk. De mit fog mondani ma? Bene vagyunk 48-ba, egisz a Deczember 31-kéig, a mikor ugrándum szaladándum vala. Ki adja vissza nekünk ides 47-et? Hhaj, szivem Janos, bizom hiaba festi be ember bajuszát feketire, a ki már egyszer 61, nem lesz abbul már 47, csak a magát bolondabbitja vele.

Ezennel megmaradok (dehogy „hol“ megmaradok? azt magam is szeretnék tudni.)

Tallérossy Zebulon.

U. i. Nem tetszette észrevenni, hogy már nagyon megjavulta magát az ortografiám?

— Mikor — már rég ideje — a reformált egyházkerületek elhatározták, hogy ezentul a falusi tanodákban a latin nyelv elemei helyett inkább reáltudományok taníttassanak, e rendszabály egy magyar községnél nagy ellenzésre talált. A lelkész váltig magyarázta a hiveknek, hogy mennyire olcsóbb dolog lesz olyasmit tanulni, a minek az ember hasznát veszi az életben, mint egy holt nyelvet, a mit sehol sem használ; azok csak a mellett maradtak, hogy de mégis szép az, mikor az ember más nyelven is ért. „Jól van hát, mond a lelkész, ergo loquamur latine.“

„Hhaj, annyira nem tudunk ám diákul, hogy beszélni is tudnánk.“

„Hát akkor mire jó kenteknek a diák nyelv?“

„Üm. Hát csak szép az, tisztelendő uram, mikor kijön a szolgabíró ur igazságot tenni, aztán mikor mondja az esküdjtének, hogy „det ipsi triginta“ hát akkor az ember előre megtudja, hogy harminczat kap.